

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ELENA STROE

2021

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2020

Cuvânt înainte ||| 7

Introducere ||| 11

„Muțenie și slavă în păcat de iluzie” ||| 17

„Încercare de eroare” ||| 21

„Nașterea lui 26-27” ||| 23

„Reluarea ritmului de viață” ||| 27

„Recital de seară între foste studenți” ||| 31

„Reminiscente de nostalgie” ||| 35

„Să te opui în van” ||| 37

„Agonie și extaz” ||| 41

„Dor mut și ani ce trec” ||| 45

„Nașteri de idei și zvâc de emoție” ||| 49

„Liniște în amorțire” ||| 53

„Instigă, arde, prăduie și pleacă: inima” ||| 55

„Singură cu mine, dezamăgită de tine și iubită de copii” ||| 59

„Cândva din abandon de ani” ||| 65

„Cine să mă mai înțeleagă?” ||| 71

„Contemplare și detașare” ||| 81

„Străfund de tristețe și val de renaștere” ||| 83

„De lehamite să te sature” ||| 89

„Uneori, ce uiți, mai bate la ușă” ||| 97

„Tăceri mute...” ||| 105

„Sentiment de singurătate” ||| 109

„Dorință de necunoscut și patimă de letargie” ||| 113

„Povești mute și jocuri murdare ascunse” ||| 121

„Miros de femeie și carne pofticioasă” ||| 127

„Conștiința doarme și se nasc catastrofe” ||| 145

„Vine din urmă un gol” ||| 149

- Respect pentru oameni „Sentimentul din spatele amintirii” ||| 155
- „Uneori trecutul mai bate la ușă” ||| 159
- „La ce uși de suflet batem?” ||| 167
- „Descumpănire și răspunsuri” ||| 189
- „Picătură de cunoaștere și liniște în tumult” ||| 195
- „Deschidere și liniște” ||| 199
- „Armonie în adevărul din atingere” ||| 201
- „Euforie în stări tranzitorii” ||| 207
- „Noi și ale noastre” ||| 215
- „Când eternitatea străpunge sufletul căutătorului...” ||| 217
- Playlist-ul inspirațional pentru a scrie 26-27 ||| 225**

INTRODUCERE

Marta este tânăra imatură emoțional care își dorește să fie iubită, însă nu știe că trecutul, bagajul său familial, educațional, genetic au ceva de spus în acest sens. Tiparul femeii/ fetei/ tinerei/ adolescentei, care îl caută pe Adonis și care intră în relații toxice, se regăsește printre multe dintre cele care veți parcurge această carte. Maturitatea emoțională care îi lipsește Martei o determină să se arunce în brațele multor bărbați, care la rândul lor îi vor răspunde pe măsura acestei lipse.

Când crezi că ai găsit persoana potrivită, alesul inimii, te rog să te gândești dacă ceea ce îți dorești în acel moment este în armonie cu ceea ce primești. De multe ori avem impresia că știm ce ne dorim, însă lipsa autocunoașterii, acceptării de sine duc la alegeri confuze, dureroase. Însă și eșecul are un mare rol în cunoașterea de sine.

După prima relație de lungă durată, Marta începe o perioadă de căutări, de cunoaștere și auto-cunoaștere, dar mai ales are de învățat să se accepte, să învețe să trăiască singură, să se iubească și abia mai apoi să învețe să iubească. Nu este ușor să te iubești, să te apreciezi, să crezi în tine, când trecutul, educația și

Respect pentru mediul în care te-ai născut și te-ai învățat acest lucru, nu ți-au dat niște pârgiii de care să te prinzi, să crești. Să ceri unei femei/tinere să se accepte, să se iubească, în condițiile în care familia nu i-a spus niciodată direct „*Te iubesc*”, ci doar impersonalul „*Te iubește mama, știi că și tata te iubește!*”, când a crescut mai mult independentă, iar mediul a învățat-o că este bine să respecte ceea ce spune familia, este o mare provocare, adesea imposibil de realizat.

Cea mai importantă în acest proces de autocunoaștere este dorința de autoactualizare, depășirea propriei condiții. Modelele actuale prezentate obsesiv în mass-media distorsionează imaginea femeii într-un mod grobian. Nu mai știm ce reprezintă grația, feminitatea. Privim femeia ca pe o bucată de carne care trebuie avută. Evident că nici femeia nu se lasă mai prejos și așa cum știm din vechime, încearcă să își manifeste afectivitatea, dorința de protecție, cum știe mai bine, așa cum vede la televizor, prin cercul de prieteni, prin găștile cu care își petrece timpul. Unele învață să îndure rămânând în relații toxice, crescând astfel numărul de victime ale violenței domestice, unele contribuie la creșterea procentului de avorturi avute până la vârsta de 16 ani, altele aleg să fie păpușile Barbie fără sentimente, fără prea multă inteligență, care calculează mai mult venitul unui bărbat, decât să fie capabile să identifice ceea ce simt. Mai exact fetele/tinerele/femeile învață că marketing-ul, modul în care arăți și lași impresia celorlalți că ești te ajută să fii o tânără/femeie dorită

și acele fete/tinere/femei care doresc să își depășească condiția, să se cunoască, să învețe și să se descopere fie învățând din experiențele altora, fie prin intermediul propriilor greșeli.

Modul în care, în prezent, decurg majoritatea flirturilor/interacțiunilor inițiale dintre femeie-bărbat, fată-băiat este unul superficial, dezumanizat, lipsit de emoții și ambalat într-un ritual de împerechere rapid și scurt. Este nevoie ca bărbatul și femeia să înțeleagă ce presupun aceste roluri, să evite să creadă că fiecare poate face ce vrea, uitând care le este identitatea. Poate că dacă s-ar întâmpla acest lucru, femeia nu ar mai deveni un bărbat independent, iar bărbatul nu ar mai fi o femeie fără inițiativă. Un impact major îl au și formările mentale și emoționale asupra băieților/bărbaților pe care le dezvoltă luând ca reper pornografia în toate formele ei (filme, reviste, articole etc.) promovată într-un mod invaziv, distorsionându-le așteptările, care nu le dezvoltă inteligența emoțională și nici interacțiunea cu sexul opus. La polul opus, fetele/femeile sunt formate de aceeași pornografie promovată invaziv, de poveștile de dragoste nerealiste promovate prin filme, telenovele sau seriilele siropoase-romantice care sunt din ce în ce mai la modă și care generează aceeași distorsionare a așteptărilor, a interacțiunii cu sexul opus și o iluzie a dezvoltării inteligenței emoționale. Ținând cont de aceste aspecte, adesea, rezultatul interacțiunii celor doi reprezentanți ai acestor categorii este mai mult decât previzibil: o relație toxică.

imaturitatea emoțională și îngreunează dezvoltarea inteligenței emoționale îl reprezintă hipersexualizarea timpurie a copiilor. Fete care la 16 ani sunt plictisite de viață, depresive, au deja avorturi efectuate, abandonează școala și preferă compania grupului de egali (anturajul), în detrimentul familiei. Băieți care răspund dorinței de apartenență la un grup (anturajul) și au o viață sexuală bogată, presărată cu consum de substanțe interzise, cazier gros și pregătiți să își arate masculinitatea, chiar și într-un mod agresiv. Lipsa educației sexuale în mediul familial, la școală, dar și promovarea distorsionată de către mass-media a sexualității nu ajută individul să se dezvolte armonios din punct de vedere emoțional.

Se vând iluzii despre fericirea în cuplu și fericirea în general, însă adolescenții, tinerii, adulții au din ce în ce mai multe dificultăți în a-și exprima emoțiile, a da dovadă de empatie, de comunicare, a căuta calitate și nu cantitate, a avea demnitate și a manifesta respect față de sexul opus.

Nici Marta, personajul principal feminin al acestei cărți nu a făcut rabat din a se inspira din mediu, de a încerca să respecte standardele impuse de modelele actuale ale societății, însă rezultatul i-a adus multe eșecuri sentimentale, care au costat-o multe sentimente, i-au determinat schimbarea atitudinii și a trezit dorința de a schimba ceva la ea.

Respect pentru **Marta** a înțeles că e necesar să ai un ambalaj frumos,

că sentimentele trebuie bătute sub preș atât de mult cât poți, însă nu prea a reușit deoarece ceea ce citise, ce simțea nu putea fi neglijat. Ea știa că undeva în adâncul sufletului merită mai mult decât ceea ce primea și nu a încetat să spera nicio clipă că va primi ceea ce merită cu adevărat, însă doar prin a conștientiza că este nevoie de o schimbare care să înceapă chiar cu ea. Căci doar atunci când tu te iubești cu adevărat și te accepți învățând, vei fi pregătită să primești ceea ce meriți. Mulți nu suntem capabili să cerem de la Univers ceea ce ne poate oferi cu adevărat. Povestea Martei este despre autocunoaștere, suferință, traume, patern-uri, zbaterea dintre viața profesională și cea personală, educație sexuală și puterea autoactualizării într-un proces continuu de învățare.

„MUȚENIE ȘI SLAVĂ ÎN PĂCĂT DE ILUZIE”

A fost o zi plină. Prima zi din acest an... Este incredibil cât de repede trece timpul. Nu mi-a trecut prin gând că Sebi o să fie cu mine după ora 2 noaptea. Nici eu nu știu ce vreau, dar îl caut, îl chem. Cred că fug de singurătate, de acceptare. Am început să râd compulsiv când am citit ce mi-a scris inițial Sebi: „*Nu vin, deja m-am pus să dorm.*”. Mi-am zis în gând: „*Iar ți-ai luat-o fraiero! Credeai că o să fie o noapte altfel.*”, dar parcă era ceva ce nu mă lăsa să renunț la idee. Nu știu dacă era dorința mea de a nu fi singură în noaptea dintre ani sau încăpățânarea mea de a-mi demonstra că îl pot determina să fie acolo cu mine.

De fiecare dată când îl văd am o neliniște. A venit, am discutat puțin și am început să ne sărutăm. Simțeam că nu o să fie doar atât, doar să ne vedem, să ne sărutăm, să ne spunem „*La mulți ani!*”, iar apoi să plece. Nu. A fost mai mult. Mult mai mult. Fizic. Îmi aduceam aminte și de Matei. Lucrurile se petrec repede. Nu am timp să realizez ce se întâmplă. Însă nu fac nimic să opresc acest galop.

Respect pentru Mă uitam la Sebi și mă întrebam ce naiba caut eu

acolo cu el, când el are ideile acelea?! El era un copil, eu tot o imatură. Ce a fost în mintea mea să cred că el o să vadă dincolo de atracție? Dar, da. El vede dincolo de atracție, dar doar cu coada ochiului. Își spune ori de câte ori are ocazia, de parcă se învață constant pe sine că nu o să îi pună capac niciuna, că el nu se va îndrăgosti. Eu râd în gândul meu, sperând inconștient că poate eu o să fiu cea care o să îi pună capac. În timp ce îl simțeam aproape, mă întrebam în gând: „*Oare, atât de mult mă dorești de te-ai mișcat din pat ca să fii aici cu mine? Sau doar ești disperat să nu fii singur și te agăți de orice tipă insistentă ca mine?*”. Poate că se simțea atras de mine. Deși eu, încă mă îndoiesc că pot să trezesc atracție și pasiune în bărbați. În același timp, mă gândeam la Matei. Aveam acel regret lăsat în urmă cu câteva zile, de Crăciun. Am trântit ușa după Sebi când a plecat. Puțin mi-a păsat că era 4 dimineața și era 1 ianuarie. Simțeam un gol când am auzit izbitura ușii. Îmi venea să plâng. Dar îmi spuneam că nu pot să plâng în prima zi din an, căci, se spune că ce faci în prima zi a anului, faci tot anul, iar eu nu mi-am propus să plâng tot anul. Deci am tăcut în sine și tremuram de ciudă.

Ziua am plecat la Sibiu cu Clara. A fost gura de aer de care aveam nevoie. Clara știe să te surprindă, dacă chiar vrea acest lucru. De aceea ne înțelegem de minune. „*Așa o să călătoresc tot anul!*” mi-am zis. Ajunsă acolo, l-am sunat pe Matei... nu m-am putut abține. Prima dată când mi-am dorit să fiu aici a fost după ce mi-a povestit el că a fost aici. Vorbeam cu el la telefon, mă simțeam

aseară și i-am mărturisit că nu am fost singură la trecerea dintre ani. Știam că a înțeles că am fost cu un alt tip. Voiam să simt că îi pare rău că nu a rămas și de revelion să fim împreună. Însă el a ales calea cea mai ușoară: să aștepte că poate tipa cu care vrea o relație o să petreacă într-un final revelionul cu el. A ales de fapt să fie singur, pentru că așteptările lui nu s-au împlinit. Simțeam că îl deranja gândul că eu nu am fost singură și am fost cu altul, ba chiar a crezut inițial că sunt la Sibiu cu acel tip. Dar sunt slabă în fața lui și spun adevărul. Așa că i-am spus că sunt cu Clara în Sibiu, iar vocea lui parcă a devenit mai liniștită știind acest lucru. E ceva ce încă nu pot să explic. Îl urăsc și îl vreau în același timp. Totodată știu că mă simt bine și mă liniștesc când vorbim. Mă simțeam vinovată. Deși negam din toți rărunchii acest lucru. L-am rugat să îmi trimită poze de pe munte, căci el era în drumeție.

Evident că ziua nu s-a oprit aici. Alte poze, de la Sibiu trimise lui Sebi, în speranța că o să vrea să ne vedem și azi. Dar nu neglijam deloc ipoteza în care îmi spunea că nu ne putem vedea din diverse motive. Știam deja scenariul. Poate că acest fapt mă și provoca mai mult: să știu că îmi va spune „Nu”, iar eu să încerc să fac să fie „Da”. Doar că de această dată nu am ripostat și chiar m-am calmat acceptând că nu ne vedem. Mi-am zis că nu are rost. Pentru el a fost suficient să își calce orgoliul în picioare aseară venind să ne întâlnim, când de fapt nu avea chef. M-am săturat să insist.

„ÎNCERCARE DE EROARE”

Am dormit până târziu. Eram fericită că nu trebuie să merg la muncă, că pot să lenevesc în pat. În patul lui frate-miu, în această perioadă. Poveste lungă și cu dormitul acolo (îmi amintește de Matei, de noi acolo). Am deschis ochii și m-am holbat la tavan. Am oftat și am simțit că e momentul să plâng. Îl țineam ascuns de ore bune, trebuia să îi dau voie să curgă. Mă simțeam singură. Nu era prima dată când simțeam asta. Mă uitam la patul acela și vedeam tot. Ah... cât îl vedeam pe el. „*Matei o să fie fericit, dar nu cu mine...! Ce frumos era să fie acolo cu mine, ca acum câteva zile și să mă cuibăresc în brațele lui?!*” mi-am spus oftând.

Nu știu în ce mă transform, dar simt că o fac. În goana asta de singurătate încercam să mă agăț de orice speranță, să îmi spun că nu o să mai sufăr. Îmi era greață când am citit iar acele rânduri din mesajele lui Sebi în care îmi spunea că „*Anul acesta... mi-a păstrat o surpriză*”. Știam clar că se referă la alta. Dar nu mă mai surprindea din partea lui. De atâtea ori mi-a zis de altele că devenise o obișnuință, ba chiar să îl și încurajez. Patetici, amândoi. Eu, mai mult, căci i-am

Respectiv, permis să mă folosească, să alimenteze legătura sau curiozitatea (cum îi spune el) dintre mine și el. Poate nu este nici legătură și nici curiozitate. Poate nu este nimic, de fapt și eu mă îmbăt cu apă rece ca o fraieră. Sau poate nu...

Am tot reflectat la ce o să fie anul acesta. Nu îmi vine nimic deosebit în minte, dar cred că se întâmplă acest lucru pentru că știu ce vreau să fac din punct de vedere profesional. Personal am mult de lucru cu mine. Îmi doresc să fiu suficient de puternică încât să mă trezesc...

M-am apucat de gătit. La prânz mi-am chemat prietenii la o tochitură de porc cu mămăliguță. Știam că nu aveam șanse să mănânc de una singură toată carnea de la mama, așa că, prietenii la nevoie se cunosc.

Am revenit la starea mea de „*fericire constantă*”. M-am decis să mă detașez de gândurile legate de Matei sau Sebi. Drept urmare, m-am uitat la un film de groază cu Corina, am mâncat floricele, apoi am condus-o acasă.

Pentru câteva momente mi-a revenit în minte Sebi, când i-am văzut mașina în fața blocului, dar am șters repede gândul din minte și am urcat în apartament.

Înainte de culcare am împărțit câteva vorbe cu Matei, ne-am amuzat.

„NAȘTEREA LUI 26-27“

M-am trezit greu ca să merg la muncă. Simțeam o oboseală cruntă în organism și mă enerva tusea seacă pe care nu o mai vedeam odată plecată din gâtul meu. Starea mea de „*fericire constantă*” a fost reluată la muncă.

Am stabilit să mă văd cu Nicole. Să o revăd pe buna mea prietenă, Nicole, cu care nu m-am mai întâlnit de aproape un an a fost foarte plăcut și liniștitor. Eram așa de obosită, încât aș fi dormit înainte să mă văd cu ea, dar nu mai aveam timp. Eram atât de obosită, abătută, că nici nu am observat-o când am urcat în autobuz. În general, nu sunt atentă la ce se întâmplă în autobuz, dacă îmi propun să mă deconectez sau sunt prea obosită. Evit să mai aud povești sau să observ oameni, gesturi, fără rost.

La întâlnirea cu Nicole am reluat firul poveștilor din punctul în care l-am lăsat. Mereu am zis că asta înseamnă prietenie: să te revezi după ani, dar să discutați ca și cum nu v-ați mai fi văzut de ieri. Este fascinant, de nedescris! Am simțit că sunt rătăcită în timp ce îi spuneam despre bărbații pe care i-am lăsat să

Respectiv mă rănească și „Trebuie să găsești acel echilibru al tău”, îmi spunea înțeleghătoare Nicole.

Pe seară trebuia să ajung la prietenii mei la o degustare de vin, dar eram așa de frântă de oboseală, încât am ales să fac o baie fierbinte și să mă odihnesc. Rar mă pun să dorm înainte de miezul nopții, însă astăzi am simțit că e cel mai bine să dorm la ora 23.

Mintea mea nu stă locului nici când fac baie. Așa mi s-a născut o idee. Să scriu. Dar nu să continui cartea pe care mă tot chinui de prin anul I de facultate să o termin. Nu. Să îi urmez exemplul bunicului meu. Să scriu zilnic. Mereu am fost fascinată de faptul că el scrie zilnic. Scrie de peste 40 de ani... Nu a citit nimeni ce scrie. Nu lasă pe nimeni să citească, dar știu că atunci când nu va mai fi, acele pagini scrise vor valora foarte mult și nu mă refer financiar, cât sentimental.

L-am anunțat pe Matei că vreau să fac asta. O carte jurnal cu 365 de pagini. Motto pentru fiecare zi, dar și melodii care să fie ascultate atunci când se citesc aceste rânduri. Drept urmare, azi este ziua în care a luat naștere ceea ce vei citi tu în continuare, adică „26-27”. Sper să fie 365 de file pline, nu doar la propriu, ci și la figurat. L-am rugat să mă ajute să finalizez acest lucru, adică să fie ca un imbold pentru mine. Să mă bată la cap dacă vor exista momente când voi încerca să renunț. Vreau să ne vedem mai des anul acesta, fără griji sau altele. Îmi doresc să clădim o relație de prietenie frumoasă, după toată intensitatea care a fost. Vreau să stăm liniștiți într-o cafenea și să vorbim deschis despre

Respect pentru proiectele pe care mă gândesc să le facem împreună anul acesta.

Îmi doresc să nu mai sufăr, să călătoresc, să iubesc și să nu mă mai arunc în relații toxice... Cred că e anul în care va trebui să nu mai fug de singurătate, să am grijă pe cine primesc în viața mea... Dar oare sunt eu pregătită să renunț la trecut? Am atâtea urme, cicatrici, că mi-e teamă să îmi vadă cineva sufletul. Anul acesta vreau să fie anul în care mă redescopăr.

Am adormit împăcată la puțin timp după ora 23.